

Sangir úr dýpinum

Leygardagin 12. mars hevði kamarkórið Tarira konsert í Fríðrikskirkjuni á Toftum. Tónleikur hjá estiska tónaskaldinum Arvo Pärt var á skránni.

Arvo Pärt varð føddur í 1935 og tískil hevur hann fingið sína listarligu menning meðan Estland var partur av Sovjetsamveldinum. At Pärt var trúgvandi katolikkur gav honum eisini stundum trupulleikar við sovjetiska stýri.

Listarliga hevði Pärt í sínum ungu døgum serliga áhuga í modernistisku streymunum í vesturevropeskum tónleiki.

Tað er tó hansara minimalistisku verk, sum hava fest hann í tónleikasøguna. Tann meditativa upplivingin av einum tónleikaverki hevur ein sentralan leiklut í nógvum av minimalistisku verkunum, ið skrivað vóru í 1970 -og 1980-árunum.

Hesa meditativa upplivingina fekk áhoyrarin eisini í Fríðrikskirkjuni tá tónar úr tónleikauniversi hjá Arvo Pärt ljómaði í stóra kirkjurúminum.

Millum kórverkini spældi Gudmund Mortensen, dómorganistur, burtur úr orgulverkinum *Annum per Annum* hjá Pärt. Sjálvt um mær ikki tykist, at júst hetta verkið er av størsta kvalitetið, so haldi eg at tað riggaði væl sum sambindingarlið millum kórverkini. Áhoyrarnir finga her møguleikan fyri at hoyra frálíka orglið í Fríðrikskirkjuni, sum uttan iva er eitt av okkara bestu orglum. Organisturin registreraði skilagott og var tað ein fragt at hoyra.

Tarira var leygardagin samansett av 17 sangarum. Kórið hevur góðan klang, serliga líkaði mær sopranrøddinar, sum eg haldi hava ein frálíkan samklang. Tó at altanir ikki vóru heilt so homogenar sum soprananir, so haldi eg at tær sungu sína stemmu yvirbevisandi og fraseraðu musikalskt. Javnvágin í kórinum var kanska ikki altíð so góð. Serliga fylti bassanir í teimum sangunum teir luttóku, til tíðir nóg so nógv í ljóðmyndini. Tenoranir tókti mær hinvegin nóg so spakir. Helst hevði verið betur um teir vóru fleiri í tali.

Absolutta hæddarpunktið á konsertini var *Stabat Mater*, skrivað fyri kór og strúkarar. Verkið inniheldur bæði tað vakra, inniliga og tað harða, dramatiska. Sjálvt um júst hetta verkið er sera krevjandi at framføra, so haldi eg at Tarira megnaði uppgávuna og hava tey rós uppiborið fyri hesa framførluna.

Kórleiðarin Sunleif Rasmussen hevði við sínari sermerktu direktiún sera gott tak á tónleikinum og sangarum. Slíkur tónleikur skal stjórnast neyvt og tað haldi eg at Sunleif kláraði til fulnar.

At kór arbeiða fram í móti einari konsert sum hesari er at fegnast um. Her var bara tónleikur hjá einum tónaskaldi á skrá og tað dámdi mær sera væl. Serliga tí tónleikur av slíkum slagi er púra ókendur fyri flestu konsertgangarar var tað gott at konsertin var halgað hesum eina tónaskaldi. Konsertin var væl tilrættað og gjøgnumførd.

Tað eru altíð okkurt, sum kundi verið vænt meira, samskipað betur – t.d. órgógvaði tað at sangarnir vóru so óróligir millum kórsatsinir - eingin grund var hjá kórinum at seta seg niður undir stuttu orgulsatsinum millum kórsanginar.

Eisini órgógvaði tað at organisturin hevði ljóðroyndir beint undan konsertini. Slíkt eigur verða gjørt áðrenn fólk koma til konsertina.

Konsertin byrjaði við inn- og útgangsbøn til konsertir. Hendan sið hava tey í summum kirkjum, men eg haldi at tað er eitt sindur órógvandi og heldur ónatúrligt til eina konsert, sum í sær sjálvari boðar

kristna boðskapin í tónum.

Alt í alt ein sera hátíðarlig og áhugaverd løta á Toftum leygardagin. Gleðiligt at fólk brúka tíð og orku uppá at læra og framføra so kompliseraðan tónleik til gleði fyri okkum lurtarar.

Leif Hansen